ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์: กรณีศึกษากลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Consumer Satisfaction toward Children's Clothing Designs Dyed with Natural and Synthetic Colors : A Case Study of Ban Khao Tao Weaving Group Prachuap Khiri Khan Province

อินทิรา บุญพรต [1]
อรสรวง แสงสุก [2]

Received 25 September 2025
Revised 18 December 2025
Accepted 30 December 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี โดยใช้เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ 2) เปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุด แต่งกายสำหรับเด็กจากเทคนิคการย้อมผ้าสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ 3) เสนอแนวทางการออกแบบชุด แต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการเพื่อสำรวจแนวทางและข้อจำกัดในการตัดเย็บ แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านแฟชั่นเด็กหญิง และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคจำนวน 100 คน ซึ่งเก็บข้อมูล ในงานแสดงสินค้าโอทอป ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพค เมืองทองธานี จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิจัยพบว่า ชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงควรมีลักษณะสวมใส่สบาย ใช้งานสะดวก รูปแบบทันสมัย สามารถผลิตได้จริงในระดับชุมชน ชุดแต่งกายที่พัฒนาแบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ แบบลำลอง แบบแฟชั่น และแบบทางการ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า ชุดแต่งกายจากผ้าย้อมสีธรรมชาติ รูปแบบแฟชั่นได้รับความพึงพอใจมากที่สุด 4.62 รองลงมาคือแบบลำลอง 4.53 และแบบทางการ 4.10 ส่วนชุดแต่งกายจากผ้าย้อมสีสังเคราะห์ พบว่าแบบทางการได้รับความพึงพอใจมากที่สุด 4.63 รองลงมาคือแบบลำลอง 4.57 และแบบแฟชั่น 4.55

แนวทางการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ควรออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี ให้สามารถสวมใส่ได้ในหลายโอกาส และนำไปประยุกต์ใช้ร่วมกับชุดรูปแบบอื่นได้ สำหรับการย้อมสีธรรมชาติ ควรพัฒนาคุณภาพสีให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด โดยเน้นการใช้สีจากทรัพยากรพื้นถิ่น ส่วนการย้อมสีสังเคราะห์ ควรพัฒนาเทคนิคการสร้างลวดลายให้มีความน่าสนใจเพื่อเพิ่มความหลากหลายของผลิตภัณฑ์และตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : การออกแบบชุดเด็ก, การย้อมผ้าสีธรรมชาติ, การย้อมผ้าสีสังเคราะห์, กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า

[1] ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Abstract

This research aimed to: (1) design clothing for girls aged 10–12 years using natural dyeing and synthetic dyeing techniques; (2) compare consumer satisfaction with children's clothing designs produced using natural and synthetic dyes; and (3) propose design guidelines for clothing for girls aged 10–12 years employing natural and synthetic dyeing techniques. The research instruments consisted of interviews with entrepreneurs to explore guidelines and limitations in garment production, questionnaires for experts in girls' fashion design, and consumer satisfaction assessment forms completed by 100 consumers. Data were collected at the OTOP product exhibition held at the Impact Exhibition and Convention Center, Muang Thong Thani, Pathum Thani Province.

The research findings indicated that clothing for girls should emphasize comfort, ease of use, modern design, and feasibility for production at the community level. The developed clothing designs were classified into three styles: casual, fashion, and formal. Descriptive statistics used in the analysis included percentage, mean ($\bar{X}$), and standard deviation (S.D.). The results showed that, for naturally dyed fabrics, the fashion style received the highest level of satisfaction (mean = 4.62), followed by the casual style (mean = 4.53) and the formal style (mean = 4.10). For synthetically dyed fabrics, the formal style received the highest satisfaction (mean = 4.63), followed by the casual style (mean = 4.57) and the fashion style (mean = 4.55).

Regarding the application of the research findings, clothing for girls aged 10–12 years should be designed to be suitable for multiple occasions and adaptable for use with other clothing styles. For natural dyeing, the quality of colors should be further developed to align with market demand, with an emphasis on the use of dyes derived from local resources. For synthetic dyeing, dyeing techniques should focus on the development of more attractive patterns to enhance product diversity and better respond to consumer needs.

Keywords : children's clothing design, natural dyeing, synthetic dyeing, Ban Khao Tao Weaving Group

บทนำ

กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นวิสาหกิจชุมชนที่เกิดขึ้นจากโครงการพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงสนับสนุนราษฎรให้มีอาชีพเสริมในช่วงฤดูมรสุมทะเลมีคลื่นลมแรง จึงไม่สามารถนำเรือเล็กออกหาปลาได้ตามปกติ สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลต่อรายได้และความมั่นคงทางเศรษฐกิจของชุมชนประมงบ้านเขาเต่า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ทรงส่งเสริมให้หญิงชาวบ้านทอผ้าฝ้ายด้วยกี่กระตุก โดยโปรดเกล้าฯ จัดหาครูจากจังหวัดราชบุรี มาสอนทอผ้า ย้อมสี ออกแบบลายผ้า ตัดเย็บ พร้อมจัดหาอุปกรณ์ทอผ้า กลุ่มสตรีบ้านเขาเต่าได้เริ่มต้นอาชีพทอผ้าผืน ผ้าขาวม้า ผ้าถุง ผ้าโสร่ง ผ้าฝ้าย ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2508 เป็นต้นมา และได้จัดตั้งกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า โดยผลิตภัณฑ์ดั้งเดิมส่วนใหญ่ประกอบด้วยผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ ผ้าชิ่น และผ้าทอสำหรับของใช้ในครัวเรือน เช่น ผ้าเช็ดมือหรือผ้าอเนกประสงค์ ซึ่งสะท้อนลวดลายและเทคนิคทอพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2018) อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า มีภูมิปัญญาด้านการผลิตผ้าฝ้ายทอมือที่มีการสืบทอดมาเป็นเวลานาน แต่ความต้องการของตลาดสมัยใหม่ต้องการผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายในด้านรูปแบบ ด้านการใช้งาน และกลุ่มผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป (Kotler & Keller, 2016)

จากการศึกษาพบว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนจำเป็นต้องอาศัยการต่อยอดองค์ความรู้เดิมให้สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตร่วมสมัย เพื่อเพิ่มโอกาสทางการตลาดและสร้างความยั่งยืนให้กับชุมชน (Prasarn, 2020) ส่งผลให้กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่ามีความต้องการขยายประเภทผลิตภัณฑ์สิ่งทอเฉพาะกลุ่ม เพื่อเพิ่มมูลค่าของผ้าทอและขยายฐานผู้บริโภคให้กว้างขึ้น การออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กมีความสำคัญ เนื่องจากเด็กแต่ละวัยมีพัฒนาการทางร่างกาย ขนาดโครงสร้างร่างกายที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อการเลือก รูปแบบ และโครงสร้างการตัดเย็บของเสื้อผ้า (Santrock, 2019) การเลือกใช้วัสดุ เทคนิคการตัดเย็บ ยังต้องคำนึงถึงความสามารถในการระบายอากาศ และความเหมาะสมต่อผิวที่บอบบางของเด็ก (Kaiser, 2018) อีกทั้งรูปแบบเครื่องแต่งกายต้องมีบทบาทในการส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ บุคลิกภาพ การเรียนรู้ของเด็ก เช่น การเลือกสี รูปทรง และแบบที่สนับสนุนการเคลื่อนไหวอย่างอิสระ (Bee & Boyd, 2019) ควบคู่กับแนวโน้มของแฟชั่นเด็ก ความต้องการของผู้บริโภคซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพ ความปลอดภัย และภาพลักษณ์ (Stone, 2021)

เหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษามุ่งเน้นด้านการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็ก โดยประยุกต์ใช้เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์ เพื่อพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์ของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้าน เขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นชุมชนที่มีความเชี่ยวชาญด้านการทอผ้ามาอย่างยาวนาน แต่ยังมีความจำเป็นต้องขยายประเภทผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลาย สามารถตอบสนองความต้องการของตลาด ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติซึ่งสกัดจาก

พืช ดิน หรือแร่ธาตุได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เนื่องจากเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ปลอดภัยต่อผิวหนัง และให้คุณลักษณะเชิงสุนทรียะที่สะท้อนอัตลักษณ์เชิงวัฒนธรรมของท้องถิ่น (Cardon, 2007) คุณลักษณะเหล่านี้มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ผลิตชุดแต่งกายสำหรับเด็กซึ่งต้องคำนึงถึงความปลอดภัย ความอ่อนโยนต่อผิวของเด็กเป็นสำคัญ ในขณะเดียวกัน สีสังเคราะห์ยังคงมีความสำคัญในฐานะวัสดุอุตสาหกรรมที่ให้ความคงทนของสีสูง มีเสถียรภาพของโทนสีในกระบวนการผลิต และสามารถควบคุมคุณภาพได้อย่างสม่ำเสมอ (Giles, 2013) การเลือกใช้สีสังเคราะห์ในงานออกแบบจึงยังเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีความคงทน เหมาะกับความต้องการของผู้บริโภคยุคใหม่ที่ต้องการสินค้าที่ใช้งานได้จริง มีอายุการใช้งานยาวนาน เมื่อพิจารณาร่วมกับการใช้สีธรรมชาติ การผสมผสานเทคนิคทั้งสองจึงสามารถเปิดมิติใหม่ในการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ผ้าทอที่มีทั้งคุณค่าด้านความงามเชิงวัฒนธรรมและความทนทานตามมาตรฐานอุตสาหกรรมสมัยใหม่ การพัฒนาแนวทางการออกแบบโดยใช้สีผ้าย้อมทั้งสองรูปแบบ จึงมีศักยภาพอย่างยิ่งในการยกระดับผลิตภัณฑ์ของชุมชนให้มีความร่วมสมัย สอดคล้องกับแนวโน้มแฟชั่น สามารถเข้าสู่ตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ การนำผ้าย้อมสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ไปใช้ในการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็ก ยังช่วยเพิ่มความ โดดเด่น ความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งสะท้อนถึงความใส่ใจด้านคุณภาพและความปลอดภัย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้ปกครองใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า (Kadolph, 2014)

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแนวทางการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กโดยใช้ผ้าย้อมสีธรรมชาติและผ้าย้อมสีสังเคราะห์ให้มีคุณภาพทั้งในด้านรูปแบบ การใช้งาน และความเหมาะสมตามวัย พัฒนาการของเด็ก ตลอดจนศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่งเสริมรายได้ภายในชุมชน และขยายโอกาสทางการค้าในอนาคต

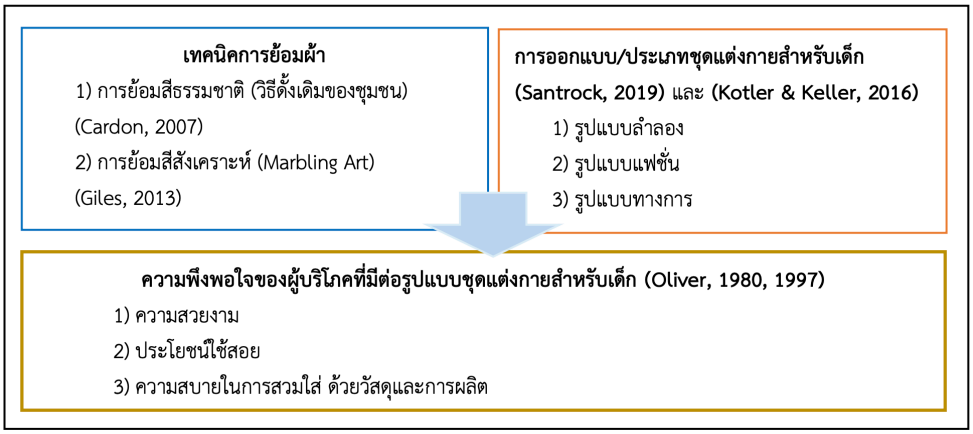
วัตถุประสงค์

1) ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

2) สรุปผลความพึงพอใจ ของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกาย สำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

3) เสนอแนวทางการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 แสดงกรอบการวิจัย
ที่มา : อินทิรา บุญพรต 2567

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Method) แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ก่อนดำเนินการวิจัย

1) ศึกษาข้อมูลความต้องการด้านผลิตภัณฑ์ของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยการสัมภาษณ์/สำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการทอผ้า และวิธีการผลิตผ้าที่มีอยู่ในปัจจุบัน

2) วางแผนงานการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กที่มีเอกลักษณ์สวยงาม ลักษณะการแต่งกาย ความนิยมในแฟชั่น และข้อจำกัดในการผลิต

3) ศึกษาความต้องการของตลาดสำหรับชุดแต่งกายเด็ก ความนิยมด้านสี ลวดลาย และความปลอดภัยของวัสดุ

4) ศึกษาความเหมาะสมของสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ต่อผิวเด็ก

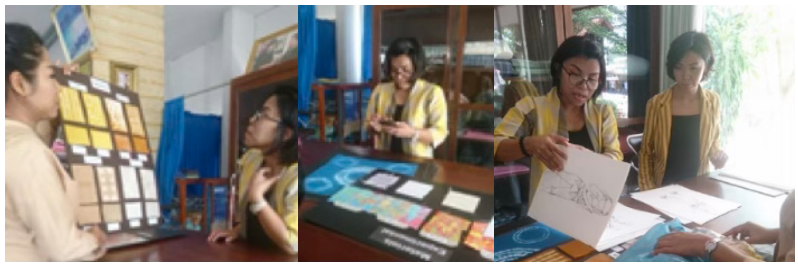
ภาพที่ 2 แสดงผลิตภัณฑ์ผ้าและชุดแต่งกายเด็กภายในศูนย์จำหน่ายของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า
ที่มา : อินทิรา บุญพรต 2567

ระยะที่ 2 ระยะดำเนินการออกแบบพัฒนา

1) สรุปผลข้อมูลเรียบเรียงวิเคราะห์จากภาคเอกสารที่ทำการศึกษาเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบ

2) ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กในลวดลายและรูปแบบที่ทันสมัย

3) ผลิตต้นแบบชุดแต่งกายที่แสดงจุดเด่นของสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

ภาพที่ 3 แสดงการนำเสนอตัวอย่างผ้าที่ได้จากการย้อมสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ (marbling art)
ที่มา : อินทิรา บุญพรต 2567

ระยะที่ 3 ระยะหลังการวิจัย

1) ประเมินความพึงพอใจจากผู้ที่มาเลือกซื้อชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ด้วยเทคนิคการย้อมสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ แบ่งออกเป็นเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ ประกอบด้วย รูปแบบลำลอง รูปแบบแฟชั่น และรูปแบบทางการ 15 รูปแบบ เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ ประกอบด้วย

รูปแบบลำลอง รูปแบบแฟชั่น และรูปแบบทางการ 15 รูปแบบ ผู้วิจัยได้ทำการร่างแบบ โดยให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าเด็ก จำนวน 5 ท่าน เป็นผู้ทำการคัดเลือก 2 ครั้ง เพื่อเลือกรูปแบบให้เหลือรูปแบบละ 3 ชุด สำหรับนำไปพัฒนา และตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ดังนี้

การออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

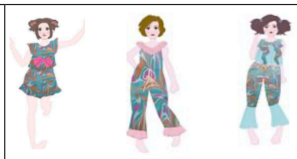
ตารางที่ 1 ผลการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิง เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3	 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3	 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3
รูปแบบลำลอง ชุดติดกันรูปแบบลำลอง/กระโปรงสั้น เสื้อรูปแบบลำลอง/กระโปรงระบาย เสื้อรูปแบบลำลอง/กางเกงทรง HAREM	**รูปแบบแฟชั่น** ชุดติดกันรูปแบบแฟชั่น/กางเกงขายาว เสื้อรูปแบบแฟชั่น/กางเกงสั้นขาบาน เสื้อรูปแบบแฟชั่น/กระโปรงจีบกระทบ	**รูปแบบทางการ** ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กางเกงขายาว เสื้อรูปแบบทางการ /กระโปรงยาวระบาย เสื้อรูปแบบลำลอง /กระโปรงสั้น

จากตารางที่ 1 ผลการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติจากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ สรุปดังนี้ รูปแบบลำลอง (แบบที่ 1 ชุดติดกันรูปแบบลำลอง/กระโปรงสั้น) เนื่องจากรูปแบบชุดมีความสะดวกสบายในการสวมใส่ รูปแบบแฟชั่น (แบบที่ 2 เสื้อรูปแบบแฟชั่น กางเกงสั้นขาบาน) เนื่องจากรูปแบบชุดมีความทันสมัย สีสันลวดลาย มีความสวยงาม รูปแบบทางการ (แบบที่ 1 ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กางเกงขายาว) เนื่องจากรูปแบบชุดสามารถใส่ร่วมกับเสื้อคลุมแขนสั้น แขนยาว และเหมาะสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี

การออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (marbling art)

ตารางที่ 2 ผลการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิง เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (marbling art)

 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3	 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3	 แบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3
รูปแบบลำลอง ชุดติดกันรูปแบบลำลอง/กระโปรงสั้นจับจีบ ชุดเอี๊ยมติกัน/กางเกงขายาว เสื้อรูปแบบลำลอง/กางเกงขาสั้น	**รูปแบบแฟชั่น** เสื้อรูปแบบแฟชั่น/กระโปรงสั้น ชุดติดกันรูปแบบแฟชั่น/กางเกงขายาว เสื้อรูปแบบแฟชั่น/กางเกงขายาว จีบระบาย	**รูปแบบทางการ** เสื้อรูปแบบทางการ/กระโปรงขาสั้น ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กางเกงขายาว ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กระโปรงคลุมเข่า

จากตารางที่ 2 ผลการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ สรุปดังนี้ รูปแบบลำลอง (แบบที่ 3 เสื้อรูปแบบลำลอง/กางเกงขาสั้น) เนื่องจากสีสัน ลวดลายสวยงาม รูปแบบชุดมีความคล่องตัวในการสวมใส่เหมาะสมกับวัย รูปแบบแฟชั่น (แบบที่ 2 ชุดติดกันรูปแบบแฟชั่น/กางเกงขายาว) เนื่องจากรูปแบบมีความน่ารักสมวัย สีสันสวยงาม รูปแบบของชุดมีความทันสมัย รูปแบบทางการ (แบบที่ 3 ชุดติดกันรูปแบบทางการกระโปรงคลุมเข่า) เนื่องจากรูปแบบชุดสามารถนำไปประยุกต์กับเสื้อสีพื้นอื่น ๆ สวมใส่ได้หลายโอกาส

ผลการประเมินความพึงพอใจเปรียบเทียบรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

ตารางที่ 3 ผลความพึงพอใจเปรียบเทียบรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติ แบบที่ 1 แบบลำลอง แบบที่ 2 แบบแฟชั่น และแบบที่ 3 แบบทางการ

เกณฑ์การพิจารณา	**แบบที่ 1 แบบลำลอง** 			**แบบที่ 2 แบบแฟชั่น** 			**แบบที่ 3 แบบทางการ** 		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ด้านความงาม									
1. ความสวยงาม	4.60	0.516	มากที่สุด	**4.60**	**0.516**	**มากที่สุด**	4.30	0.483	มาก
2. วัสดุที่นำมาใช้มีความเหมาะสม	4.50	0.527	มาก	**4.51**	**0.527**	**มากที่สุด**	4.10	0.738	มาก
3. ความน่าสนใจในการเลือกซื้อ	4.60	0.516	มากที่สุด	**4.80**	**0.422**	**มากที่สุด**	4.01	0.667	มาก
เฉลี่ย	4.57	0.520	มากที่สุด	**4.63**	**0.500**	**มากที่สุด**	4.10	0.738	มาก
ด้านประโยชน์ใช้สอย									
1. ความสะดวกต่อการสวมใส่	4.60	0.516	มากที่สุด	**4.50**	**0.527**	**มาก**	4.00	0.471	มาก
2. วัสดุที่นำมาใช้ง่ายต่อการบำรุงรักษา	4.40	0.516	มาก	**4.61**	**0.516**	**มากที่สุด**	4.00	0.667	มาก
3.มีความเหมาะสมสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี	4.51	0.527	มากที่สุด	**4.70**	**0.675**	**มากที่สุด**	4.20	0.632	มาก
เฉลี่ย	4.50	0.527	มาก	**4.60**	**0.516**	**มากที่สุด**	4.07	0.668	มาก
เฉลี่ยรวมทุกด้าน	4.53	0.520	มากที่สุด	**4.62**	**0.510**	**มากที่สุด**	4.10	0.703	มาก

จากตารางที่ 3 สรุปผลการเปรียบเทียบการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ พบว่า แบบที่ 2 แบบแฟชั่น ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.63 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.63 ด้านประโยชน์ใช้สอย ความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.60 รองลงมา แบบที่ 1 แบบลำลอง ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.53 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.57 ด้านประโยชน์ใช้สอย ความพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.50 และแบบที่ 3 แบบทางการ ความพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.10 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากค่าเฉลี่ย 4.10 ด้านประโยชน์ใช้สอย ความพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.07

ตารางที่ 4 ผลความพึงพอใจเปรียบเทียบรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (marbling art) แบบที่ 1 แบบลำลอง แบบที่ 2 แบบแฟชั่น และแบบที่ 3 แบบทางการ

เกณฑ์การพิจารณา	แบบที่ 1 แบบลำลอง 			แบบที่ 2 แบบแฟชั่น 			แบบที่ 3 แบบทางการ 		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{\bar{x}}$	S.D.	ระดับ
ด้านความงาม									
1. มีความสวยงาม	4.70	0.483	มากที่สุด	4.70	0.483	มากที่สุด	**4.70**	**0.483**	**มากที่สุด**
2. วัสดุที่นำมาใช้มีความเหมาะสม	4.51	0.527	มากที่สุด	4.60	0.516	มากที่สุด	**4.61**	**0.516**	**มากที่สุด**
3. มีความน่าสนใจในการเลือกซื้อ	4.60	0.516	มากที่สุด	4.51	0.527	มากที่สุด	**4.70**	**0.483**	**มากที่สุด**
เฉลี่ย	4.60	0.500	มากที่สุด	4.60	0.500	มากที่สุด	**4.67**	**0.500**	**มากที่สุด**
ด้านประโยชน์ใช้สอย									
1. มีความสะดวกต่อการสวมใส่	4.60	0.516	มากที่สุด	4.51	0.527	มากที่สุด	4.50	0.707	มาก
2. วัสดุที่นำมาใช้ง่ายต่อการบำรุงรักษา	4.40	0.699	มาก	4.40	0.516	มาก	**4.60**	**0.516**	**มากที่สุด**
3. มีความเหมาะสมสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี	4.60	0.699	มากที่สุด	4.60	0.516	มากที่สุด	**4.71**	**0.483**	**มากที่สุด**
เฉลี่ย	4.53	0.516	มากที่สุด	4.50	0.516	มากที่สุด	**4.60**	**0.516**	**มากที่สุด**
เฉลี่ยรวมทุกด้าน	4.57	0.510	มากที่สุด	4.55	0.510	มากที่สุด	**4.63**	**0.510**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4 สรุปผลการเปรียบเทียบการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ พบว่า แบบที่ 3 รูปแบบทางการ ความพึงพอใจ มากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.63 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 ด้านประโยชน์ ใช้สอย ความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.60 รองลงมา แบบที่ 1 รูปแบบลำลอง ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.57 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.60 ด้านประโยชน์ใช้สอย ความพึงพอใจมาก ค่าเฉลี่ย 4.53 และแบบที่ 3 รูปแบบแฟชั่น ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน 4.55 ด้านความงาม ความพึงพอใจมากที่สุดค่าเฉลี่ย 4.60 ด้านประโยชน์ใช้สอย ความพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.50

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าอด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์: กรณีศึกษากลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

สรุปผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ จากข้อมูลการสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการเลือกซื้อชุดแต่งกายโดยพิจารณาจากความเหมาะสมตามวัย ความสะดวกสบายในการสวมใส่ ความเหมาะสมด้านสรีระ ความปลอดภัยของวัสดุ ลักษณะกิจกรรม และโอกาสใช้งานในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เป็นเกณฑ์สำคัญในการกำหนดรูปแบบชุดแต่งกาย จำแนกออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบลำลอง รูปแบบแฟชั่น และรูปแบบทางการ

การคัดเลือกวัสดุและกรรมวิธีการผลิตเป็นขั้นตอนสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพ ความปลอดภัย ความเหมาะสมของชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี โดยเฉพาะในบริบทของการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็ก ที่ต้องให้ความสำคัญด้านการออกแบบพัฒนาชุดแต่งกาย ด้านวัสดุและกรรมวิธีการผลิต รายละเอียดดังนี้

ผลการออกแบบชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่ารูปแบบชุดที่ตอบโจทย์การใช้งานและความเหมาะสมของเด็กอายุ 10–12 ปี ได้แก่ ชุดลำลอง ชุดแฟชั่น และชุดทางการ รายละเอียดดังนี้

รูปแบบลำลอง แบบที่ 1 (ชุดติดกันรูปแบบลำลอง/กระโปรงสั้น) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าเป็นรูปแบบที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากมีความสะดวกสบายในการสวมใส่ รูปทรงโปร่ง เคลื่อนไหวง่าย ใช้เฉดสีธรรมชาติที่ดูอบอุ่น อ่อนโยนต่อบุคลิกของเด็กก่อนวัยรุ่น ทำให้ชุดลำลองสอดคล้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของเด็ก

รูปแบบแฟชั่น แบบที่ 2 (เสื้อรูปแบบแฟชั่น/กางเกงสั้นขาบาน) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าเป็นรูปแบบนี้มีความโดดเด่นในด้านความทันสมัยของรูปทรง สีสันและลวดลายจากสีธรรมชาติที่ให้ความเป็นเอกลักษณ์ มีความสวยงามและเหมาะสมกับบุคลิกของเด็กวัย 10–12 ปี ทำให้ชุดแฟชั่นสะท้อนภาพลักษณ์ร่วมสมัย แต่ยังคงความสุภาพและเหมาะสมตามพัฒนาวัย

รูปแบบทางการ แบบที่ 1 (ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กางเกงขายาว) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าเหมาะสมต่อการใช้งานมากที่สุด เพราะสามารถสวมใส่ร่วมกับเสื้อคลุมแขนสั้นหรือแขนยาวได้ รูปทรงเรียบร้อย ให้ภาพลักษณ์เป็นทางการ เหมาะกับการใช้ในงานพิธีหรือกิจกรรมพิเศษของเด็กวัย 10–12 ปี ลักษณะชุดให้ความรู้สึกสุภาพ และความคล่องตัวในเวลาเดียวกัน

ผลการออกแบบชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์

ผลจากการประเมินผู้เชี่ยวชาญ พบว่าลักษณะเด่นของเทคนิคสีสังเคราะห์คือ การให้สีสดชัดเจน ลวดลายดึงดูดสายตา โดยเฉพาะสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น ซึ่งต้องการความโดดเด่นและความทันสมัยในการแต่งกาย รูปแบบที่ได้รับการคัดเลือก ได้แก่

รูปแบบลำลอง แบบที่ 3 (เสื้อลำลอง/กางเกงขาสั้น) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าเหมาะสมกับการสวมใส่ เนื่องจากสีสันและลวดลายของเทคนิคสีสังเคราะห์มีความสดใส ชุดมีความคล่องตัวสูง เหมาะสมกับวัยในด้านความสนุกสนาน และรูปแบบการใช้ชีวิตของเด็ก

รูปแบบแฟชั่น แบบที่ 2 (ชุดติดกันรูปแบบแฟชั่น/กางเกงขายาว) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่ารูปแบบแฟชั่นเด่นที่สุดในด้านภาพลักษณ์ รูปแบบมีความน่ารักและสมวัย สีสันสวยงามชัดเจน จากเทคนิคสีสังเคราะห์ (Marbling Art) โครงสร้างชุดมีความทันสมัย โดดเด่น ส่งผลให้เป็นชุดแฟชั่น ที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานในโอกาสที่ต้องการความโดดเด่นเป็นพิเศษ

รูปแบบทางการ แบบที่ 3 (ชุดติดกันรูปแบบทางการ/กระโปรงคลุมเข่า) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่า สามารถนำไปประยุกต์สวมใส่ร่วมกับเสื้อสีพื้นได้หลากหลาย รูปแบบสุภาพเหมาะกับงานพิธีหรือกิจกรรมที่ต้องการความเรียบร้อย ให้ความยืดหยุ่นในการใช้งาน เนื่องจากประยุกต์ได้หลายโอกาส

สรุปผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคจำนวน 100 คน ที่เข้าชมผลิตภัณฑ์ของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า และตอบแบบประเมินในงานแสดงสินค้าโอทอป ณ ศูนย์แสดงสินค้าอิมแพค เมืองทองธานี ผลการประเมินความพึงพอใจ ผู้บริโภคสนใจด้านความสวยงาม และประโยชน์ใช้สอยของชุดแต่งกาย ทดลองให้เด็กสวมใส่ชุดแต่งกาย สังเกตุพฤติกรรมการเคลื่อนไหว ความสะดวกต่อการยืน เดิน นั่ง ข้อแนะนำจากความคิดเห็นของผู้ปกครอง และเด็ก

ความพึงพอใจด้านการออกแบบพัฒนาชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์

กลุ่มชุดแต่งกายที่ใช้ผ้าย้อมสีธรรมชาติ ผู้บริโภคพึงพอใจมากที่สุดใน ชุดแฟชั่น (ค่าเฉลี่ย 4.62, คิดเป็นร้อยละ 92.4%) รองลงมาชุดลำลอง (ค่าเฉลี่ย 4.53, คิดเป็นร้อยละ 90.6%) และชุดทางการ (ค่าเฉลี่ย 4.10, คิดเป็นร้อยละ 82.0%)

กลุ่มชุดแต่งกายที่ใช้ผ้าย้อมสีสังเคราะห์ (Marbling Art) ผู้บริโภคพึงพอใจมากที่สุดในชุดทางการ (ค่าเฉลี่ย 4.63, คิดเป็นร้อยละ 92.6%) รองลงมาชุดลำลอง (ค่าเฉลี่ย 4.57, คิดเป็นร้อยละ 91.4%) และชุดแฟชั่น (ค่าเฉลี่ย 4.55, คิดเป็นร้อยละ 91.0%)

สรุปผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 เสนอแนวทางการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี เทคนิคการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ จากความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อชุดต้นแบบที่ผลิตด้วยผ้าย้อมสีธรรมชาติและผ้าย้อมสีสังเคราะห์ เพื่อเสนอแนวทางด้านการออกแบบรูปแบบชุดแต่งกาย ดังนี้

แนวทางด้านการศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย

การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น สำรวจความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย บริบท สภาพปัจจุบัน ความพร้อมด้านวัสดุหลัก วัสดุรอง วัสดุประกอบ ความพร้อมด้านการผลิต และแรงงานในชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง

วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย สำรวจพฤติกรรม ความชอบผ่านการสัมภาษณ์ แบบสอบถามจากผู้ปกครองและเด็ก พฤติกรรมชอบเคลื่อนไหว วิ่งเล่น ความสนใจ และรูปแบบชุดแต่งกาย

แนวทางการเลือกใช้วัสดุ

ผ้าสีธรรมชาติ เลือกใช้เส้นใยจากฝ้ายเป็นหลัก คือผ้าทอมือที่ผ่านกระบวนการย้อมสีธรรมชาติของจากกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีคุณสมบัติระบายอากาศได้ดี ไม่ระคายเคืองต่อผิว เหมาะสำหรับนำมาออกแบบและตัดเย็บชุดแต่งกายสำหรับเด็ก

ผ้าสีสังเคราะห์ เลือกใช้ผ้าฝ้ายผสม และผ้าลินิน คุณสมบัติดูดซึมสีได้ดี เนื้อผ้าละเอียด สร้างลวดลายที่สดใส และใช้สีเคมีเทคนิควิธีการ marbling art เลือกใช้วัสดุประกอบที่แข็งแรง
แนวทางการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี

เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

รูปแบบลำลอง ควรเป็นรูปแบบที่มีความคล่องตัว นำไปประยุกต์สวมใส่ได้หลายโอกาส เลือกผ้าที่มีคุณสมบัติระบายอากาศได้ดีจากเส้นใย สีย้อมธรรมชาติ ออกแบบให้เด็กสวมใส่เองได้สะดวก วัสดุตกแต่งเป็นวัสดุธรรมชาติ รูปแบบแฟชั่น ควรมีรูปแบบทันสมัยเหมาะสมกับวัย เลือกคุณสมบัติผ้าที่ระบายอากาศได้ดี เลือกใช้สีเข้ม ผสมกับสีอ่อน ออกแบบให้เด็กสวมใส่เองได้สะดวก รูปแบบทางการ ควรออกแบบให้มีความเหมาะสมกับวัย เลือกผ้าที่มีลักษณะระบายอากาศได้ดี เลือกใช้สีที่มีสีอ่อนหวาน ออกแบบเรียบง่ายสุภาพ วัสดุประกอบ เช่นกระดุม ใช้วัสดุธรรมชาติ

เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (marbling art)

รูปแบบลำลอง ควรเป็นรูปแบบที่มีความคล่องตัว นำไปประยุกต์สวมใส่ได้หลายโอกาส

เลือกใช้ผ้าที่มีคุณสมบัติระบายอากาศได้ดี ควรใช้ผ้าฝ้ายผสม และผ้าลินิน เลือกใช้สีมีลักษณะสีและลวดลายสดใส การออกแบบควรมีลักษณะสวมใส่ง่าย รูปแบบแฟชั่น ควรมีรูปแบบทันสมัย เหมาะสมกับวัย ออกแบบให้มีโบว์สำหรับผูก เพื่อให้รูปแบบชุดมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น เลือกผ้าที่มีคุณสมบัติระบายอากาศได้ดี ใช้สีสดใส ลวดลายแปลกใหม่ ออกแบบให้สวมใส่ง่าย รูปแบบทางการควรออกแบบให้มีความเหมาะสมกับวัย เลือกใช้สีอ่อนหวาน สวมใส่ง่าย สิ่งที่นำมาตกแต่ง เป็นวัสดุที่คงทน สวยงาม ผู้ปกครองและเด็กให้ความสำคัญกับความเหมาะสมตามวัย ความสบายในการสวมใส่ ความปลอดภัย และรูปแบบที่สะท้อนบุคลิกของเด็ก

แนวทางด้านกระบวนการผลิตและพัฒนาต้นแบบ

ออกแบบพัฒนาโครงสร้างชุดแต่งกายให้รองรับสรีระ เนื่องจากเด็กหญิงช่วงอายุ 10–12 ปี เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จำเป็นต้องออกแบบโครงสร้างเสื้อผ้าที่ปรับขนาดได้ โครงสร้างชุดควรเอื้อต่อการเจริญเติบโต การเคลื่อนไหวของเด็ก ใช้ผ้าในการตัดเย็บนำมาย้อมเพื่อทดสอบความทนทาน

แนวทางด้านการพัฒนาต่อยอดชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี

ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ที่ผสมผสานสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์ (Marbling Art) ในชุดเดียว โดยใช้ลวดลายประจำท้องถิ่นของกลุ่มทอผ้าบ้านเขาเต่าเพื่อสร้างเอกลักษณ์ใหม่ และตอบสนองความต้องการด้านความทันสมัย หลายขนาดให้เด็กและผู้ปกครองเข้าถึงได้ง่ายขึ้นในเชิงพาณิชย์

อภิปรายผลการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์ 3 รูปแบบ ประกอบด้วย รูปแบบลำลอง รูปแบบแฟชั่น รูปแบบทางการ แบ่งประเภทชุดแต่งกายออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ชุดติดกัน ชุดเอี๊ยม เสื้อกระโปรง เสื้อกางเกง และเสื้อกางเกงขายาว การสำรวจความต้องการเลือกเสื้อผ้าของเด็กและผู้ปกครองเด็กวัย 10–12 ปี ต้องการเสื้อผ้าที่มีความทันสมัย สีสันสดใส สามารถสะท้อนตัวตนของตนเองก่อนเข้าสู่วัยรุ่น

ด้านการออกแบบพัฒนาชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ เลือกใช้ผ้าฝ้ายทอมือจากกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความปลอดภัย อ่อนโยนต่อผิวเด็ก เนื้อผ้าระบายอากาศได้ดี กระบวนการย้อมเส้นใยต้องใช้สารช่วยติดให้สีมีความคงทน ข้อจำกัดเมื่อนำไปซักบ่อยจะทำให้สีซีดเร็ว ด้านการตัดเย็บด้วยรูปแบบโครงสร้างของผ้าฝ้าย การเย็บขึ้นรูปต้องใช้ผ้าอัดกาวเพื่อให้โครงสร้างไม่ย้วย มีข้อดีคือเนื้อผ้ามีเส้นใยนิ่ม สวมใส่สบาย จึงเหมาะกับการนำไปออกแบบชุดแต่งกายรูปแบบลำลอง และรูปแบบทางการ

ด้านการออกแบบพัฒนาชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ ตอบโจทย์ด้านความสดและความทนทาน ทั้งนี้ผลการออกแบบพบว่า การประยุกต์ใช้ทั้งสองเทคนิคในผลิตภัณฑ์

เดียวกันช่วยเพิ่มความหลากหลายของโทนสีและสร้างเอกลักษณ์ให้ชุดมีความร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น การเลือกผ้าฝ้ายผสม และผ้าลินินมาใช้กับสีสังเคราะห์ เทคนิค marbling art เลือกใช้ผ้าที่มีคุณสมบัติการทอเส้นใยเนื้อละเอียดเพื่อให้สีติดได้ง่าย ได้แก่ ผ้าลินิน และผ้าฝ้ายผสม สามารถนำไปตัดเย็บขึ้นรูปทรงได้ง่าย เนื่องจากเนื้อสีช่วยพยุงเส้นใยผ้าให้ตัดเย็บได้ง่าย มีข้อดีสามารถระบายความร้อนได้แต่คุณสมบัติไม่เทียบเท่าผ้าฝ้ายทอมือ สีหาซื้อได้ง่าย เหมาะสำหรับนำไปสร้างสรรค์ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเนื่องจากมีสีสันสดใส ออกแบบและสร้างสรรค์ลวดลายได้ไม่ซ้ำกันและมีความแปลกใหม่

ด้านการออกแบบพัฒนาชุดแต่งกาย

ผลการวิจัยพบว่า แบบเสื้อผ้าที่ได้รับการประเมินในระดับสูงทั้งด้านความงามและด้านประโยชน์ใช้สอย โดยเฉพาะแบบแฟชั่น สอดคล้องกับแนวคิด Universal Design ในการออกแบบผลิตภัณฑ์แฟชั่นสำหรับเด็ก ซึ่งเสนอว่าหลักการดังกล่าวสามารถช่วยให้กระบวนการออกแบบคำนึงถึงผู้ใช้ที่มีความหลากหลายทั้งด้านขนาดร่างกาย ความสามารถ และความต้องการเฉพาะตัว ช่วยลดข้อจำกัดในการใช้งานและเพิ่มความพึงพอใจของผู้ใช้ทั้งกลุ่มปกติและกลุ่มที่มีความต้องการพิเศษ (Kabel et al., 2016; Lamb & Kallal, 2017; Story et al., 2018; Santiago et al., 2024)

จากผลการประเมินด้านประโยชน์ใช้สอย พบว่า แบบที่มีคะแนนสูงให้ความสำคัญกับความสะดวกต่อการสวมใส่ ความคล่องตัวในการเคลื่อนไหว และการเลือกใช้วัสดุที่เหมาะสมกับการสวมใส่ในชีวิตประจำวันของเด็กหญิงอายุ 10–12 ปี ซึ่งสะท้อนหลักการของ Universal Design ที่มุ่งเน้นการออกแบบให้ใช้งานได้ง่าย ไม่ซับซ้อน และรองรับความแตกต่างของผู้ใช้โดยไม่จำเป็นต้องมีการดัดแปลงเพิ่มเติม

รูปแบบลำลอง ชุดแต่งกายรูปแบบลำลองถูกกำหนดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการการสวมใส่ในชีวิตประจำวันของเด็ก ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับความสบายในการสวมใส่ การเคลื่อนไหวได้คล่องตัว ใช้เนื้อผ้าที่ไม่ระคายเคืองต่อผิวเด็ก มีโครงสร้างเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เด็กสวมใส่ได้ด้วยตนเอง เน้นประโยชน์การใช้งานเป็นหลัก ลวดลายสีสันมีความสดใส เพื่อสะท้อนบุคลิกที่ร่าเริงและเป็นธรรมชาติเหมาะสมกับช่วงวัย

รูปแบบแฟชั่น เด็กหญิงอายุ 10–12 ปี เริ่มมีความสนใจในรูปแบบการแต่งกายที่สะท้อนความเป็นตัวเองมากขึ้น จึงเกิดความต้องการชุดแต่งกายที่มีความโดดเด่นด้านสีสัน โครงสร้าง การตกแต่ง ชุดรูปแบบแฟชั่นจึงเน้นการออกแบบที่ทันสมัย ใช้ลวดลายที่มีเอกลักษณ์ รวมถึงการเลือกใช้เทคนิคการย้อมสีที่สร้างความแตกต่างอย่างชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุติมา แสงทอง (2561) ที่ศึกษาการออกแบบเสื้อผ้าเด็กโดยเน้นการใช้งานจริง พบว่า วัสดุที่มีน้ำหนักเบา ระบายอากาศได้ดี และดูแลรักษาง่าย จะช่วยเพิ่มระดับความพึงพอใจของผู้ใช้ และทำให้เสื้อผ้ามีความเหมาะสมต่อกิจกรรมในชีวิตประจำวันของเด็ก

รูปแบบทางการ ชุดรูปแบบทางการถูกออกแบบขึ้นเพื่อการสวมใส่ในโอกาสพิเศษ เช่น งานพิธี การแสดง การประกวด กิจกรรมที่ต้องการภาพลักษณ์ที่สุภาพ เป็นระเบียบ การออกแบบจึง

ให้ความสำคัญ กับความเรียบร้อย เหมาะสม ความประณีตในการตัดเย็บ การตกแต่ง รายละเอียดของคอเสื้อ แขนเสื้อ ความยาวของชุด การเลือกใช้สีเน้นโทนสีสุภาพแต่ยังคงความสดใสตามวัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทิยา ศรีสุวรรณ (2562) ที่ศึกษาการออกแบบเสื้อผ้าเด็กสำหรับโอกาสพิเศษ พบว่า เสื้อผ้าแบบทางการแม้จะมีความสวยงามและความเรียบร้อย แต่มีข้อจำกัดด้านความคล่องตัวและความสะดวกต่อการสวมใส่ จึงเหมาะสำหรับการใช้งานเฉพาะโอกาสมากกว่าการใช้งานในชีวิตประจำวัน

ด้านวัสดุและกรรมวิธีการผลิต

วัสดุผ้า เลือกใช้ผ้าฝ้าย สำหรับชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ ผ้าฝ้ายผสม และ ผ้าลินิน สำหรับชุดแต่งกายเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์

การร่างแบบเบื้องต้น การออกแบบพัฒนาแบบร่างโครงสร้างชุดแต่งกายที่สามารถปรับขนาดของเสื้อผ้าได้ตามสรีระช่วงวัย 10–12 ปี เป็นช่วงที่เด็กหญิงกำลังเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ การออกแบบโครงสร้างชุดที่รองรับการเจริญเติบโต เหมาะสมรองรับการเคลื่อนไหว และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

วัสดุตกแต่ง รายละเอียดของชุดในตำแหน่งต่าง ๆ ประกอบด้วยตำแหน่งกระเป๋า ปกเสื้อ แขนเสื้อ ความยาวกระโปรง กางเกง วัสดุตกแต่งที่ไม่เป็นอันตรายต่อเด็ก ใช้เทคนิคการตัดเย็บตะเข็บคู่ เลือกใช้เส้นด้ายที่มีความเหนียวและอ่อนนุ่ม เพื่อไม่ให้เสียดสีกับผิวเด็ก การออกแบบระบบปิด เปิดของเสื้อผ้า เพื่อให้เด็กสามารถสวมใส่ได้เอง และปลอดภัย

อภิปรายผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดแต่งกาย จำนวน 6 ชุด และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภค จำนวน 100 คน ในงานแสดงสินค้าโอทอป ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุม อิมแพคเมืองทองธานี จังหวัดปทุมธานี โดยประเมินจากกลุ่มตัวอย่าง อภิปรายผลดังนี้

ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

ผลการประเมินพบว่า ผู้บริโภคมีระดับความพึงพอใจ สูงมาก ในทุกประเภทของชุด โดยเฉพาะชุดแฟชั่นซึ่งได้รับคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับชุดที่ใช้การย้อมด้วยสีธรรมชาติ พบว่าผู้บริโภครับรู้คุณค่าในด้านความอบอุ่น ความนุ่มนวล และความปลอดภัยของวัสดุ ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของปัจจัยด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhang, Li, และ Chen (2024) ที่ระบุว่าความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อเสื้อผ้าย้อมสีธรรมชาติเกิดจากการรับรู้ด้านความปลอดภัย ความสบาย และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม แม้ว่าสีธรรมชาติอาจมีข้อจำกัดด้านความคงทนเมื่อเทียบกับสีสังเคราะห์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Santiago, Cabral, และ Cunha (2024) ระบุไว้ว่า เสื้อผ้าเด็กควรออกแบบเพื่อให้ตอบโจทย์ ความปลอดภัย ความสะดวกสบาย สุขภาพ และการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

ชุดแฟชั่น ค่าเฉลี่ย 4.62 (ร้อยละ 92.4%) ระดับความพึงพอใจสูงที่สุดในกลุ่มสีธรรมชาติ สะท้อนให้เห็นว่าผู้บริโภคให้ความสำคัญต่อความทันสมัยและความสวยงามของลวดลายสีธรรมชาติ ชุดแฟชั่นมีรูปแบบที่โดดเด่นกว่าชุดลำลองและชุดทางการในแง่ดึงดูดสายตา สีธรรมชาติให้ภาพลักษณ์อบอุ่น เรียบง่าย แต่เมื่อประยุกต์ในชุดแฟชั่นกลับสร้างความรู้สึกร่วมสมัยอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งตอบสนองรสนิยมของผู้ปกครองยุคใหม่ สะท้อนถึงแนวโน้มของผู้บริโภคยุคปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กที่ทันสมัย โดดเด่น และเหมาะสมกับบุคลิกของเด็กวัย 10–12 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มมีรูปแบบการแต่งกายของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรอนงค์ วงศ์ศิริ (2560) ที่ศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อเครื่องแต่งกายเด็ก พบว่า ปัจจัยด้านความสวยงามและรูปแบบเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อ โดยเฉพาะเสื้อผ้าที่สามารถสะท้อนบุคลิกภาพและความน่ารักเหมาะสมตามวัยของเด็ก

ชุดลำลอง ค่าเฉลี่ย 4.53 (ร้อยละ 90.6%) มีความพึงพอใจรองลงมา โดยมีปัจจัยสำคัญคือความคล่องตัวและใส่ง่าย เหมาะกับกิจกรรมประจำวันของเด็ก ผ้าฝ้ายที่ใช้ย้อมสีธรรมชาติให้ผิวสัมผัสนุ่ม ระบายอากาศได้ดี เหมาะกับเด็กที่มีผิวบอบบาง ผู้บริโภคให้ความเห็นว่าเป็นชุดที่ใช้งานได้จริง และปลอดภัยจากสารเคมี แสดงให้เห็นว่าผู้บริโภคให้ความสำคัญกับการสวมใส่จริงในชีวิตประจำวัน เด็กสามารถเคลื่อนไหวได้สะดวก ไม่อึดอัด และตอบโจทย์การใช้งานหลากหลาย ทั้งในโรงเรียนและกิจกรรมทั่วไป

ชุดทางการ ค่าเฉลี่ย 4.10 (ร้อยละ 82.0%) แม้ค่าเฉลี่ยจะต่ำที่สุดในกลุ่มนี้ แต่ยังอยู่ในระดับดีมาก สาเหตุที่ความพึงพอใจต่ำกว่ารูปแบบอื่นอาจเป็นเพราะ สีธรรมชาติให้โทนสีไม่สดมาก จึงไม่โดดเด่นสำหรับงานทางการ ชุดทางการสะท้อนว่าภาพลักษณ์ของสีธรรมชาติ อาจไม่สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้บริโภคต่อชุดที่ต้องการความเรียบร้อย ทางการ สีธรรมชาติให้ความรู้สึกอบอุ่น อ่อนโยน และเป็นธรรมชาติ ซึ่งอาจเหมาะกับชุดลำลองหรือแฟชั่นมากกว่า ส่งผลให้ความพึงพอใจในชุดทางการค่อนข้างต่ำกว่าแบบอื่น

ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (Marbling Art)

ผลการประเมินพบว่า ผู้บริโภคมีระดับความพึงพอใจสูงมากในทุกแบบเช่นกัน แต่มีลำดับที่แตกต่างจากชุดสีธรรมชาติ โดยชุดทางการได้รับคะแนนสูงสุด

ชุดทางการ ค่าเฉลี่ย 4.63 (ร้อยละ 92.6%) ความพึงพอใจมากที่สุดของกลุ่มสีสังเคราะห์ สะท้อนว่า สีสังเคราะห์ให้สีสด ลวดลายชัดเจน ส่งผลให้ชุดทางการดูโดดเด่น เหมาะกับการใส่ในงานพิธี ลวดลาย Marbling Art ให้ความรู้สึกแปลกใหม่มีเอกลักษณ์ ผู้บริโภคให้ความเห็นว่าชุดทางการควรมีความโดดเด่นเป็นพิเศษ ซึ่งสีสังเคราะห์ตอบโจทย์ได้ดีกว่าสีธรรมชาติ มีความเป็นเอกลักษณ์ สวยงาม ให้ความรู้สึกประณีต เหมาะสมกับชุดที่ต้องการความเป็นทางการ ลวดลายที่มีลูกเล่นเชิงศิลปะทำให้ชุดแต่งกายมีมูลค่าเพิ่มและแตกต่างจากชุดเด็กทั่วไปในท้องตลาด สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bechtold และ Mussak (2009) ที่ระบุว่าสีย้อมสังเคราะห์มีคุณสมบัติด้านความสด

และความคงทนของสีสูง จึงเหมาะกับเสื้อผ้าที่ต้องการภาพลักษณ์ความเป็นทางการและความประณีต นอกจากนี้ความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อชุดทางการยังสะท้อนถึงการรับรู้คุณค่าเชิงศิลปะของลวดลาย Marbling Art ซึ่งช่วยเพิ่มความแตกต่าง และมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์

ชุดลำลอง ค่าเฉลี่ย 4.57 (ร้อยละ 91.4%) รองลงมาในกลุ่มนี้ โดยผู้บริโภคพึงพอใจจากลวดลาย Marbling Art มีความสนุกสนาน น่าสนใจ เหมาะกับบุคลิกเด็ก ช่วยเพิ่มความมั่นใจ ความโดดเด่นในการสวมใส่ เหมาะกับการใช้งานทั่วไป แต่ยังมีเอกลักษณ์มากกว่าชุดลำลองทั่วไปในท้องตลาดสอดคล้องกับงานวิจัยของ Santiago, Cabral, และ Cunha (2024) ซึ่งระบุว่าเสื้อผ้าเด็กที่ประสบความสำเร็จควรผสมผสานระหว่างความสวยงาม ความสบาย และการใช้งานได้จริง เพื่อให้ตอบสนองทั้งความต้องการ ของผู้ปกครอง และเด็ก

ชุดแฟชั่น ค่าเฉลี่ย 4.55 (ร้อยละ 91.0%) ความพึงพอใจมากที่สุดเช่นกัน แต่ได้คะแนนน้อยที่สุด ในกลุ่มสีสังเคราะห์ อาจเนื่องมาจากลวดลายสีสังเคราะห์ที่หลากหลายอาจทำให้บางกลุ่มผู้บริโภคมองว่า มากเกินไปสำหรับชุดแฟชั่นบางแบบ ผู้บริโภคบางส่วนให้ความเห็นว่าโทนสีสดจัดอาจใช้งานได้ไม่บ่อยเท่าชุดลำลองและชุดทางการ อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าผู้บริโภคมองเห็นความหลากหลาย ชื่นชอบความทันสมัย สร้างความรู้สึกพิเศษสำหรับเด็กที่สวมใส่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sharma และ Grover (2023) ที่พบว่าผู้บริโภคมักประเมินความพึงพอใจของเสื้อผ้าจากความเหมาะสมในการใช้งานจริงควบคู่กับความสวยงาม หากรูปแบบมีความโดดเด่นมากเกินไปอาจส่งผลต่อการใช้งานในชีวิตประจำวัน

ผลประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ สะท้อนว่าผู้บริโภคให้ความสำคัญทั้งด้านความงาม ความเหมาะสมตามวัย ความปลอดภัยของวัสดุ และภาพลักษณ์ร่วมสมัยของชุดเด็กวัย 10–12 ปี ความแตกต่างของสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์มีผลต่อการรับรู้ด้านคุณค่าและความพึงพอใจ ผู้บริโภคมองว่าสีธรรมชาติให้ความรู้สึกอบอุ่น นุ่มนวล และมีเอกลักษณ์เฉพาะตามวัสดุธรรมชาติ ขณะที่สีสังเคราะห์ให้คุณสมบัติการใช้งานที่ทนต่อการซัก เหมาะสำหรับเสื้อผ้าเด็กที่ต้องการความคงทน การผสมผสานการย้อมสีทั้งสองรูปแบบจึงสามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี และเป็นแนวทางที่ควรพิจารณาในการออกแบบผลิตภัณฑ์แฟชั่นสำหรับเด็กในอนาคต

อภิปรายผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 แนวทางการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ด้วยเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์

แนวทางในการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ด้วยเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ และสีสังเคราะห์ มี 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาเบื้องต้น สำรวจความต้องการของกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า ข้อมูลการผลิตผ้า ความต้องการตลาด และความปลอดภัยของสีที่ใช้กับเด็ก 2) การออกแบบและพัฒนา กำหนดแนวทาง ออกแบบ ทดลอง ทดสอบคุณสมบัติของผ้าที่ผ่านการย้อมสีธรรมชาติและสังเคราะห์ 3) การประเมินผล ทดสอบความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อชุดต้นแบบ โดยพิจารณาด้านความงามและประโยชน์ใช้สอย รายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาเบื้องต้น การศึกษาเบื้องต้นเป็นฐานข้อมูลสำคัญที่ทำให้แนวทางการออกแบบมีความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติและสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น ผลการศึกษาแบ่งเป็นประเด็นสำคัญดังนี้

การสำรวจกลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่าและข้อมูลการผลิตผ้า พบว่ากระบวนการทอผ้าฝ้ายทอมือของชุมชนมีเทคนิคและความหลากหลายของลายผ้าที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์เป็นองค์ประกอบการออกแบบเชิงสุนทรียะได้ การบูรณาการลวดลายท้องถิ่นกับรูปแบบร่วมสมัยจึงเป็นแนวทางที่ช่วยรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมพร้อมกับเพิ่มมูลค่าเชิงพาณิชย์ สอดคล้องกับแนวคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรม ที่ระบุว่าการบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นเข้ากับการออกแบบสมัยใหม่ช่วยเพิ่มมูลค่าเชิงพาณิชย์และสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ (Kadolph, 2010)

ข้อมูลด้านความต้องการตลาด การสำรวจความต้องการผู้บริโภคเบื้องต้นชี้ว่าผู้ปกครองและเด็กให้ความสำคัญกับความสวยงาม ความสะดวกสบาย และความปลอดภัยของวัสดุ ผลนี้สนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ผสมผสานระหว่างความงามเชิงสุนทรียะและการสวมใส่

ความปลอดภัยของสีที่ใช้กับเด็ก การศึกษาวัสดุและสารเคมีที่เกี่ยวข้องกับการย้อมผ้าพบว่า การเลือกใช้สีธรรมชาติจากแหล่งที่เชื่อถือได้และสีสังเคราะห์ที่ผ่านมาตรฐานความปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญต่อการรับรองความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีความหมายต่อความเชื่อมั่นของผู้ปกครองและความสามารถในการจำหน่ายเชิงพาณิชย์

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนา ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการออกแบบ ทดลอง และทดสอบคุณสมบัติของผ้าที่ผ่านการย้อมทั้งสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์ ผลการดำเนินงานและการวิเคราะห์เชิงออกแบบสรุปได้ดังนี้

การกำหนดแนวทางการออกแบบตามประเภทชุด

ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงด้วยเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเลือกใช้เส้นใยธรรมชาติ เช่น ผ้าฝ้าย หรือผ้าที่มีคุณสมบัติระบายอากาศได้ดี สามารถตอบสนองความสบายในการสวมใส่และเหมาะสมกับสภาพอากาศร้อนชื้นของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี รูปแบบเสื้อผ้าที่เน้นความเรียบง่าย น้ำหนักเบา และตกแต่งด้วยวัสดุธรรมชาติช่วยเสริมให้ผู้สวมใส่เกิดความรู้สึกผ่อนคลายและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังส่งเสริมให้เด็กสามารถสวมใส่ได้ด้วยตนเอง

ออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงด้วยเทคนิคการย้อมผ้าด้วยสีสังเคราะห์ (marbling art) ผลการออกแบบสะท้อนให้เห็นถึงความโดดเด่นด้านสีสันและลวดลายที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เด็กและผู้ปกครองให้การตอบรับดีเนื่องจากลวดลายที่สดใสและทันสมัย ซึ่งช่วยเสริมบุคลิกภาพและความมั่นใจของเด็กในช่วงวัยก่อนวัยรุ่น การออกแบบรูปแบบแฟชั่นที่เสริมด้วยโบว์หรือองค์ประกอบตกแต่งที่ช่วยสร้างความน่าสนใจ ยังเป็นไปตามความชอบของเด็กกลุ่มวัยนี้ ทั้งยังคงยึดหลักความสะดวกในการสวมใส่และการเลือกใช้ผ้าฝ้ายผสม และผ้าลินิน มีคุณสมบัติดูดซับเหงื่อและระบาย

อากาศได้ดีเช่นเดียวกับชุดจากสีธรรมชาติ ทั้งนี้ ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับความปลอดภัย ความทนทาน และความเหมาะสมตามวัยของการใช้ลวดลายและสีสันมากกว่าความสวยงามเพียงอย่างเดียว 1) ชุดลำลอง เน้นความคล่องตัว ระบายอากาศดี สีโทนอ่อนหวาน ออกแบบเรียบง่าย ตกแต่งด้วยวัสดุธรรมชาติ 2) ชุดแฟชั่น เน้นความทันสมัย เหมาะสมกับวัย ใช้ผ้าที่โปร่ง ระบายอากาศดี เลือกสีสันสดใส ลวดลายชัดเจน เพิ่มลูกเล่นการออกแบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bechtold และ Mussak (2009) ที่ระบุว่าสีย้อมสังเคราะห์สามารถให้สีสดและลวดลายที่ชัดเจน เหมาะสำหรับงานแฟชั่นและเสื้อผ้าที่ต้องการความโดดเด่น 3) ชุดทางการ เน้นความเหมาะสมกับวัยและโอกาส ใช้ผ้าธรรมชาติ ระบายอากาศได้ดี โทนสีอ่อนหวาน สุภาพเรียบง่าย ตกแต่งด้วยวัสดุที่มีความคงทน และปลอดภัย

การทดสอบคุณสมบัติผ้าที่ผ่านการย้อม การทดลองตรวจสอบคุณสมบัติเช่น การระบายอากาศ ความคงทนของสีหลังการซัก การยืด การคืนตัวของเส้นใย และความนุ่มสัมผัส ผลทดสอบ พบว่า

ผ้าฝ้ายทอมือย้อมสีธรรมชาติมีความนุ่มและระบายอากาศดี แต่สีอาจซีดเมื่อซักบ่อย จำเป็นต้องมีการเลือกใช้มอร์แดนท์และกระบวนการเคลือบเพื่อเพิ่มความคงทนสีในระดับที่ยอมรับได้โดยไม่ลดคุณสมบัติทางผิวสัมผัส ผ้าฝ้ายผสม และผ้าลินิน ที่ใช้เทคนิค Marbling Art ให้สีสันและลวดลายที่คงทนและสดใสกว่า เหมาะสำหรับงานแฟชั่น แต่ต้องพิจารณาการระบายอากาศและความร้อนที่อาจด้อยกว่าผ้าฝ้ายทอมือ

การออกแบบโครงสร้างที่รองรับสรีระและการเติบโต การออกแบบคำนึงถึงการปรับขนาดของชุดแต่งกาย เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กวัย 10–12 ปี ซึ่งช่วยยืดอายุการใช้งานของผลิตภัณฑ์และลดความสิ้นเปลือง

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินผล การประเมินผลประกอบด้วยการทดสอบความพึงพอใจของผู้ปกครองและการสังเกตพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของเด็กที่สวมใส่ชุดต้นแบบ ผลการประเมินสรุปได้ดังนี้

ผลการทดสอบความพึงพอใจของผู้ปกครอง การประเมินคุณลักษณะด้านความงามและประโยชน์ใช้สอยชี้ว่าผู้ปกครองให้ความพึงพอใจสูงในหลายมิติ โดยเฉพาะความสวยงามของชุดแฟชั่น (ทั้งในกลุ่มสีธรรมชาติและสีสังเคราะห์) และความสบายของชุดลำลองที่ทำจากผ้าฝ้ายทอมือ คะแนนความพึงพอใจโดยรวมแสดงว่าแนวทางการออกแบบที่ยึดหลักความสะดวกสบายและความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจซื้อ

การสังเกตพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของเด็ก การสังเกตพบว่าชุดที่มีการออกแบบให้มีพื้นที่การเคลื่อนไหวเพียงพอ (เช่น ตัดแบบไม่รัดบริเวณไหล่และสะโพก ใช้ผ้ามุมเผื่อการยืด) ทำให้เด็กสามารถยืน เดิน และนั่งได้อย่างเป็นธรรมชาติ ขณะที่ชุดที่มีการตกแต่งหนาหรือมีโครงสร้างแข็งแรงเกินไป จำกัดการเคลื่อนไหวและส่งผลต่อความสะดวกสบายของเด็ก

ข้อสังเกตจากการทดลองสวมใส่

ชุดจากสีธรรมชาติ ได้รับคำชมในเรื่องความนุ่มและความระบายได้ดี แต่มีข้อกังวลเรื่องความคงทนของสีเมื่อผ่านการซักบ่อย

ชุดจากสีสังเคราะห์ (Marbling Art) ได้รับคำชมเรื่องความสดของสีและความโดดเด่น แต่ผู้ปกครองบางส่วนกังวลเรื่องความร้อน และการระบายอากาศในบางสภาพอากาศ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ด้านการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ด้วยเทคนิคการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติ ควรออกแบบให้ชุดแต่งกายสำหรับเด็กหญิงอายุ 10-12 ปี ออกแบบให้นำไปสวมใส่ได้หลายโอกาส สลับเปลี่ยนร่วมกับชุดแต่งกายอื่นในท้องตลาด และออกแบบให้เด็กสนุกกับการแต่งกายด้วยตนเอง

ด้านการย้อมสีผ้า ควรทำการพัฒนาด้านสี ให้ตรงกับความต้องการของท้องตลาด โดยเน้นการใช้สีธรรมชาติจากวัสดุพื้นถิ่น พัฒนาสูตรสีธรรมชาติเพื่อเพิ่มความคงทน สีสังเคราะห์ ควรมีการพัฒนาลวดลาย ให้น่าสนใจยิ่งขึ้น สำหรับนำไปต่อยอดเป็นผลิตภัณฑ์อื่น

จัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ การแสดงแฟชั่นโชว์สำหรับเด็ก จัดกิจกรรมให้ความรู้ด้านการย้อมผ้า ด้วยสีธรรมชาติ หรือสีสังเคราะห์

สำรวจวัสดุพื้นถิ่นเพื่อสร้างอัตลักษณ์ท้องถิ่น ควรมีการทดลองย้อมสีจากพืชท้องถิ่น เพื่อสร้างเอกลักษณ์เฉพาะภูมิภาค และนำไปต่อยอดเป็นผลิตภัณฑ์แฟชั่นที่มีเรื่องราวทางวัฒนธรรมร่วมด้วย

เอกสารอ้างอิง

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2561). รายงานการพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอชุมชน. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.

กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า. (2565). รายงานสรุปผลการดำเนินงานผลิตภัณฑ์ผ้าทอชุมชนบ้านเขาเต่า. กลุ่มสตรีทอผ้าบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.

ชุติมา แสงทอง. (2561). การออกแบบเสื้อผ้าเด็กโดยเน้นการใช้งานจริง. วารสารศิลปกรรมศาสตร์, 12(2), 85–98.

นันทิยา ศรีสุวรรณ. (2562). การออกแบบเสื้อผ้าเด็กสำหรับโอกาสพิเศษ. วารสารการออกแบบและแฟชั่น, 8(1), 55–70.

พัชรินทร์ ศรีสมบัติ. (2562). การพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอชุมชนด้วยการออกแบบร่วมสมัย: รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการการพัฒนารูปแบบและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชนผ้าฝ้ายทอมือ

โดยการออกแบบโครงสร้างสีของผ้าทอด้วยการย้อมสีธรรมชาติที่มีในท้องถิ่น. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม.

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ. (2562). รายงานโครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอชุมชนบ้านเขาเต่า จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม.

สุวรรณา จันทร์เอม. (2562). กลยุทธ์การสื่อสารอัตลักษณ์ผ้าย้อมครามสกลนคร (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

อรอนงค์ วงศ์ศิริ. (2560). ความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อเครื่องแต่งกายสำหรับเด็ก. วารสารศิลปกรรมและการออกแบบ, 7(1), 45–60.

Bechtold, T., & Mussak, R. (2009). Natural colorants in textile dyeing. In R. Mussak (Ed.), Handbook of natural colorants (Chap. 18). John Wiley & Sons.

Brazelton, T. B., & Sparrow, J. D. (2006). Touchpoints: Birth to three. Da Capo Press.

Caliskan, M., & Bumin, G. (2018). Parents' preferences in children's clothing selection: Comfort, safety, and aesthetics. Journal of Consumer Studies, 42(3), 215–228.

Cardon, D. (2007). Natural dyes: Sources, tradition, technology and science. Archetype Publications.

Giles, C. H. (2013). A laboratory course in dyeing. Society of Dyers and Colourists.

Gordon, A. M., & Browne, K. W. (2016). Beginning essentials in early childhood education (3rd ed.). Cengage Learning.

Kadolph, S. J. (2010). Textiles (11th ed.). Pearson Education.

Kadolph, S. J. (2014). Textiles (11th ed.). Pearson.

Kabel, A., Dimka, J., & McBee-Black, K. (2016). Inclusive design in apparel: A framework for addressing the needs of people with disabilities. Clothing and Textiles Research Journal, 34(4), 305–320. https://doi.org/10.1177/0887302X16663604

Kawamura, Y. (2005). Fashion-ology: An introduction to fashion studies. Berg.

Kotler, P., & Keller, K. L. (2016). Marketing management (15th ed.). Pearson Education.

Lamb, J. M., & Kallal, M. J. (2017). A conceptual framework for apparel design. Clothing and Textiles Research Journal, 10(2), 42–47. https://doi.org/10.1177/0887302X9201000207

Papanek, V. (1985). Design for the real world: Human ecology and social change. Pantheon Books.

Santrock, J. W. (2019). Child development (15th ed.). McGraw-Hill.

Santiago, A., Cabral, M., & Cunha, J. (2024). Design requirements for children's clothing: Safety, comfort, health, and interaction with the environment. International Journal of Fashion Design, Technology and Education, 17(2), 123–135. https://doi.org/10.1080/17543266.2024.

Santiago, J., Lee, Y. A., & Kim, H. (2024). Universal design principles in children's apparel: Enhancing usability and inclusivity. International Journal of Fashion Design, Technology and Education, 17(1), 45–57. https://doi.org/10.1080/17543266.2023.

Sharma, S., & Grover, C. (2023). Consumer satisfaction toward fashion apparel: The role of aesthetics and functional suitability. Fashion and Textiles, 10(1), 1–18 https://doi.org/10.1186/s40691-023-00312-x

Stone, E. (2021). The dynamics of fashion (6th ed.). Bloomsbury.

Story, M. F., Mueller, J. L., & Mace, R. L. (2018). The universal design file: Designing for people of all ages and abilities. Center for Universal Design, North Carolina State University.

Zhang, Y., Li, X., & Chen, H. (2024). Consumer perception and satisfaction toward naturally dyed textiles: Safety, comfort, and environmental concerns. Journal of Cleaner Production, 418, 140012. https://doi.org/10.1016/j.jclepro.2024.140012